

Sygn. akt VII U 3170/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 r. w Warszawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 10 września 2013 roku, znak: (...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 3170/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 września 2013 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu A. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Decyzja z dnia 10 września 2013 r. znak: (...), k. 35, tom II a.r.).

A. K., działający przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył w dniu 21 października 2013 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym) odwołanie od decyzji z dnia 10 września

2013 r., znak: (...). W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji oraz przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2013 r. do uzyskania prawa do emerytury wraz z należnymi odsetkami ustawowymi oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny – na okoliczność ustalenia stanu zdrowia odwołującego. Ponadto wnioskodawca wskazał, że w 2007 r. przeżył udar mózgu, skutkujący nadal ograniczeniami w postaci trudności w kojarzeniu i zapamiętywaniu oraz drętwienie ręki prawej, a także u odwołującego został zdiagnozowany nieoperacyjny tętniak mózgu w prawej półkuli mózgu. Ponadto na stan zdrowia wpływa także niewydolność nerek i cukrzyca. Ubezpieczony stwierdził także, że w związku z przeżytym udarem odczuwa silne bóle głowy, ma problemy z pamięcią oraz wysławianiem się, a także ograniczenia w zakresie możliwości poruszania się. Odwołujący podniósł, iż nie tylko utracił zdolność do wykonywania pracy zarobkowej, ale

ma również problemy z samodzielnym bieżącym funkcjonowaniem. Wskazał także, iż posiada wykształcenie wyższe, pracował do końca 2012 r. w (...) S.A. gdzie był koordynatorem w dziale nieruchomości. Ograniczenia ruchowe doprowadziły do tego, że nawet po terenie zakładu pracy musiał się poruszać samochodem ponieważ nie był w stanie chodzić, a ponadto wykonywana przez odwołującego praca stanowiła źródło stresu, co dodatkowo wpływało na jego sytuację zdrowotną (odwołanie z dnia 21 października 2013 r. k. 2 – 4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 20 listopada 2013r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 6 października 2013 r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy. Jednocześnie na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił ogólny staż pracy odwołującego w wymiarze 41 lat, 11 miesięcy i 16 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Mając na względzie powyższe ustalenia, decyzją z dnia 10 września 2013 r., znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 listopada 2013 r. k. 6-7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K., urodzony w dniu (...), w dniu 27 czerwca

2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku odwołujący dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy. W okresie od dnia 1 grudnia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. ubezpieczony był zatrudniony w wymiarze pełnego etatu w (...) z siedzibą w W. na stanowisku : pracownik ds. zaopatrzenia, dyspozytor transportu, kierownik działu gospodarczego, specjalista ds. administracyjnych, koordynator ds. zasobów mieszkaniowych i alokacji, specjalista ds. nieruchomości, specjalista, koordynator ds. budżetu i zakupów, koordynator (świadcstwo pracy z dnia 31 grudnia 2012 r. k.7, tom II a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 22 lipca 2013 r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego, wydała w dniu 6 października 2013 r., orzeczenie na mocy którego uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 22 lipca 2013 r. k. 17, tom II a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6 października 2013 r. k.29, tom II a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu 10 października 2013 r. decyzję znak: (...), odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia pierwszego warunku niezbędnego do przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy (decyzja z dnia 10 września 2013 r., znak (...), k. 32, tom II a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, A. K. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 21 października 2013 r. k. 2 - 4 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, kardiologii i diabetologii celem ustalenia, czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności (postanowienie z dnia 6 grudnia 2013 r. k. 11 a.s.).

W opinii z dnia 13 lutego 2014 r. biegły sądowy z zakresu neurologii W. Z. stwierdził, iż w ocenie neurologicznej nie rozpoznaje u wnioskodawcy objawów deficytowych pochodzenia ośrodkowego – brak jest podstaw do stwierdzenia encefalopatii naczyniopochodnej. Ponadto zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego

z dyskopatiami na poziomie L3 – S1 nie powodują obiektywnego zespołu korzeniowego i zaburzeń odruchowo czuciowych. Z punktu widzenia neurologicznego wnioskodawca również nie ma istotnie upośledzonych funkcji manualnych, motorycznych, zaburzeń ruchomości tułowia. Biegły nie stwierdził istotnego upośledzenia sprawności psychofizycznej w aspekcie zdolności do pracy. A zatem brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy za przynajmniej częściowo niezdolnego do pracy zawodowej.

Biegły sądowy z zakresu kardiologii J. K. w opinii z dnia 15 kwietnia 2014 r. wskazał, iż po zapoznaniu się dokumentacją z leczenia i po zbadaniu odwołującego nie stwierdził, że z przyczyn kardiologicznych odwołujący nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy.

W opinii z dnia 9 marca 2014 r. biegły sądowy z zakresu diabetologii M. T. wskazała, iż opierając się na przeprowadzonym badaniu przedmiotowym i podmiotowym oraz analizując szczegółowo dokumentację lekarską zawartą w aktach sprawy, uznała że stwierdzone przez nią schorzenie (cukrzyca t. 2 skojarzona z otyłością), wymaga przestrzegania zaleceń dietetycznych oraz nie sprrowadza długotrwałej niezdolności do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 30 października 2014 r. organ rentowy wskazał, że nie wnosi uwag do opinii biegłych, które są zgodne ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6 września 2013 r.

Ubezpieczony w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2014 r. wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych wskazując, iż opinie mają charakter ograniczony do specjalizacji danego biegłego i nie stanowią podstawy do ustalenia jakie znaczenie dla możliwości podjęcia pracy przez odwołującego ma współwystępowanie u niego schorzeń różnego typu tj. neurologicznych, kardiologicznych, diabetologicznych, nefrologicznych i ortopedycznych. Ponadto odwołujący wniósł o powołanie biegłych sądowych z zakresu nefrologii oraz ortopedii, a także o przesłuchanie odwołującego na okoliczność stanu jego zdrowia i zmian jakie zaszły w tym zakresie po złożeniu odwołania.

Na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 r. Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie ubezpieczonego zawarty w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2014 r. Ponadto Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy celem ustalenia czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności.

W opinii z dnia 15 kwietnia 2015 r. biegły sądowy z zakresu medycyny pracy J. P. wskazała, iż po przeprowadzeniu badania i analizie dokumentacji zawartej w aktach sprawy, podniosła że odwołujący jest zdolny do pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami. Biegła stwierdziła, że aktualne zaawansowanie schorzeń nie narusza sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

W piśmie procesowym z dnia 27 maja 2015 r. odwołujący wskazał, że opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy jest całkowicie nieprzydatna do rozpatrzenia niniejszej sprawy, ponieważ w treści wniosków opinii nie opisano sposobu dojścia do konkluzji przedstawionej przez biegłą. Ponadto odwołujący wniósł o powołanie biegłego sądowego z zakresu ortopedii w związku z występującymi u niego schorzeniami a także o zwrócenie się do biegłego neurologa o opinię uzupełniającą w kwestii stanu zdrowia i objawów występujących u odwołującego.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 9 czerwca 2015 r. dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego lekarza neurologa dr. W. Z..

W opinii uzupełniającej z dnia 22 czerwca 2015 r. biegły sądowy z zakresu neurologii – W. Z. stwierdził, iż po zapoznaniu z pismem procesowym z dnia 27 maja 2015 r. nie znalazł podstaw do zmiany swego stanowiska wyrażonego w opinii z dnia 5 lutego 2015 r. Biegły podniósł, że dostarczona dokumentacja medyczna zawierająca opisy (...) kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego potwierdza jedynie istnienie zmian zwyrodnieniowych kręgow i dyskopatie zwyrodnieniowe głównie na wysokości C5-6-7 oraz L5 – S1. Z tego powodu istnieją jedynie podmiotowe bóle o typie lumbalgii przeciążeniowej u osoby z otyłością.

W piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2015 r. odwołujący złożył płyty CD z zapisem badań kręgosłupa i stawu odwołującego celem przesłania do lekarza neurologa w celu wydania opinii po zapoznaniu się ze wskazanym materiałem. Następnie, w piśmie procesowym z dnia 6 lipca 2015 r. odwołujący wniósł o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci orzeczenia o stopniu niepełnosprawności oraz o zobowiązanie biegłego sądowego z zakresu neurologii do zapoznania się z zapisami badań kręgosłupa i stawu odwołującego.

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2015 r. pełnomocnik odwołującego wskazał, iż biegły z zakresu neurologii W. Z. nie odniósł się do pytania (...) zawartego w piśmie procesowym z dnia 25 maja 2015 r. oraz do kwestii zakwalifikowania ubezpieczonego do operacji kręgosłupa. Ponadto pełnomocnik odwołującego wniósł o zwrócenie się do biegłego neurologa o kolejne uzupełnienie opinii po zapoznaniu się z zapisem badań załączonych do pisma procesowego. Sąd postanowił dopuścić dowód z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego W. Z. celem wyjaśnienia zastrzeżeń pełnomocnika ubezpieczonego wyszczególnionych na rozprawie, na podstawie wyników badań załączonych do pisma z dnia 23 czerwca 2015 r.

W opinii uzupełniającej z dnia 3 września 2015 r. biegły sądowy z zakresu neurologii W. Z. podkreślił, iż nie znajduje podstaw do zmiany swego stanowiska zawartego w opinii z dnia 13 lutego 2015 r. i w uzupełniającej opinii z dnia 22 czerwca 2015 r. Biegły podniósł iż w świetle dokumentacji medycznej i badania przeprowadzonego w Sądzie wnioskodawca nie jest przynajmniej częściowo niezdolny do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 16 września 2015 r. organ rentowy wskazał, że nie wnosi uwag do uzupełniającej opinii biegłego z zakresu neurologii, natomiast odwołujący w piśmie procesowym z dnia 22 września 2015 r. wniósł zastrzeżenia do uzupełniającej opinii biegłego z zakresu neurologii. Podnosząc, iż biegły w swej opinii zastosował się tylko do jednego wskazania Sądu tj. zapoznał się z materiałem dołączonym przez odwołującego w postaci badań na płytach CD, przy czym stwierdził, że wyniki badań nie są istotne w sprawie oraz nie odniósł się do faktu, że odwołujący jest zakwalifikowany do operacji kręgosłupa, a także błędnie wskazał w opinii, że u odwołującego stwierdzono niepełnosprawność w stopniu lekkim, podczas gdy orzeczenie z dnia 15 czerwca 2015 r. wskazuje na umiarkowany stopień niepełnosprawności, jak również nadal nie odniósł się do zastrzeżenia wskazanego pod(...) w piśmie z dnia 20 listopada 2014 r. i powtórnego w piśmie z dnia 25 maja 2015 r. Ponadto odwołujący wniósł o zwrócenie się do biegłego o odniesienie się do powyższych zastrzeżeń.

Postanowieniem z dnia 24 września 2015 r. Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego W. Z. celem udzielenia odpowiedzi na pytania pełnomocnika ubezpieczonego, zawarte w piśmie z dnia 22 września 2015 r. oraz przeprowadzenie badania ubezpieczonego.

Biegły sądowy W. Z. w opinii uzupełniającej z dnia 13 października 2015 r. wskazał, iż po uwzględnieniu wszystkich badań dodatkowych jak i stanu neurologicznego w ocenie neurologicznej wnioskodawca nie spełnia kryterium przynajmniej częściowej niezdolności do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2015 r. organ rentowy wskazał, że nie wnosi uwag do opinii biegłego neurologa z dnia 13 października 2015 r.

Odwołujący w piśmie procesowym z dnia 17 listopada 2015 r. wniósł o powołanie w celu wydania wspólnej opinii dwóch biegłych tj. biegłego kardiologa i ortopedy na okoliczność zdolności odwołującego do pracy.

Na rozprawie w dniu 24 listopada 2015 r. Sąd postanowił dopuścić dowód z łącznej opinii biegłych sądowych kardiologa, z wyłączeniem biegłego J. K. i ortopedy celem ustalenia, czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności.

W opinii z dnia 12 stycznia 2016 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. wskazał, iż analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie, pozwalają stwierdzić, że

odwołujący nie utracił zdolności do pracy. W opinii biegłego wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia dysfunkcji w stopniu, który powodowałby niezdolność do pracy.

Z kolei biegły K. K. w opinii z dnia 12 stycznia 2016 r. ustalił, iż obecne zaawansowanie nadciśnienia tętniczego i jego nieoptymalna kontrola nie stanowi o niezdolności odwołującego do pracy. A zatem schorzenia nie kardiologiczne, mimo iż wpływają negatywnie na rokowanie badanego, nie wpływają na chorobę serca w aspekcie zdolności odwołującego do pracy.

W opinii łącznej z dnia 2 lutego 2016 r. biegli sadowi z zakresu ortopedii i traumatologii – M. G. i kardiologii – K. K. stwierdzili, iż po analizie przedstawionej dokumentacji, zebranych wywiadzie oraz przeprowadzeniu badania, pozwalają stwierdzić, że badany nie utracił zdolności do pracy. Prawidłowo kontrolowane nadciśnienie tętnicze nawet z umiarkowanymi wzrostami ciśnienia tętniczego nie ma wpływu na możliwość kontynuowania pracy zgodnej z kwalifikacjami umiejętnościami tj. pracy umysłowej i lekkiej pracy fizycznej. Wysiłek fizyczny lekki, umiarkowany jest nawet wskazany. Odwołujący może kontynuować leczenie równoległe z wykonywaniem pracy zawodowej. Ruchy kręgosłupa są wykonywane w zakresie zbliżonym do prawidłowego, bez obiektywnych objawów zespołu bólowego. W zakresie kończyn nie występuje dysfunkcja. Ruchy w stawach i siła mięśniowa są prawidłowe.

W piśmie procesowym z dnia 24 marca 2016 r. odwołujący wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych, wskazując iż żadna z przedmiotowych opinii nie wskazuje w sposób dostatecznie konkretny jaki wpływ na podjęcie przez odwołującego pracy mają poszczególne schorzenia. Ponadto odwołujący wniósł o zobowiązanie biegłego M. G. oraz K. K. do odpowiedzi na poszczególne pytania a także o przesłuchanie odwołującego na okoliczność skutków współwystępowania schorzeń, dla jego możliwości poruszania się i wykonywania pracy, dolegliwości na jakich cierpi i ograniczeń jakie doświadcza w codziennym funkcjonowaniu ze względu na stan zdrowia.

W opinii uzupełniającej z dnia 30 maja 2016 r. biegły sądowy z zakresu kardiologii K. K. podniósł, iż po ponownej analizie akt sprawy oraz zapoznaniu się z zarzutami odwołującego podtrzymuje wnioski z opinii z dnia 10 stycznia 2016 r. schorzenia kardiologiczne odwołującego, uwzględniając również współistnienie u odwołującego innych chorób niekardiologicznych, nie dają podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy, choćby częściowej.

W opinii uzupełniającej z dnia 22 czerwca 2016 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii oraz traumatologii M. G. stwierdził, iż w czasie badania ortopedycznego odwołujący zgłaszał dolegliwości bólowe kręgosłupa, ale nie stwierdzono u niego jakiegokolwiek upośledzenia sprawności i ograniczenia ruchów. Również w zakresie kończyn nie stwierdzono dysfunkcji. W opinii biegłego zmiany dyskopatyczne kręgosłupa nie powodują jakichkolwiek konsekwencji i nie wpływają negatywnie na możliwość poruszania się. W związku z powyższym biegły sądowy nie stwierdził u odwołującego ani częściowej, ani całkowitej niezdolności do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2016 r organ rentowy oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego sądowego z zakresu kardiologii, gdyż jest ona zgodna z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, w oparciu o które została wydana zaskarżona decyzja.

W piśmie procesowym z dnia 13 września 2016 r. odwołujący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego dotyczącego odwołującego wydanego przez dr n.med. B. B. na okoliczność stanu zdrowia odwołującego i rozpoznanych schorzeń, dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci zapisu badania (...) odwołującego wraz z opisem wykonanego przez dr hab. N.med. K. T. oraz przeprowadzenie dowodu z opinii lekarza neurologa w celu wskazania od kiedy występują u odwołującego wskazane schorzenia i czy wpływają one na jego zdolność do pracy, a jeśli tak to w jakim zakresie.

Na rozprawie w dniu 14 września 2016 r. Sąd oddalił wnioski pełnomocnika odwołującego, który wniósł o ponowne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii. Wskazać należy, że w uznaniu Sądu potrzeba przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii tego samego biegłego z zakresu neurologii w ogóle nie istniała.

Kwestią możliwości dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych zajmowało się orzecznictwo, które stanęło na stanowisku, iż jeżeli opinia biegłego jest jednoznaczna i tak przekonująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r. II CR 638/74). Stanowisko to podziela również Sąd orzekający w niniejszej sprawie. Dodatkowo w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r., (II CR 817/73), Sąd Najwyższy przyjął, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mają więc zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., który stanowi, iż strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swych wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, jakie według przepisów k.p.c. mogą dla niej wyniknąć z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c., Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, czy nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1974 r., I CR 562/74). Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego samego zdania co strona.

W realiach niniejszej sprawy złożone do akt sprawy opinie biegłego sądowego z zakresu neurologii W. Z. z dnia 13 lutego 2014 r., 22 czerwca 2015 r., 3 września 2015 r. oraz z dnia 13 października 2015 r. w sposób pełny i wyczerpujący udzieliły odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego te dowody oraz pytań zadanych przez pełnomocnika odwołującego. Należy bowiem po raz kolejny podkreślić, że biegły w sposób logiczny, spójny i dokładny przedstawił stan zdrowia ubezpieczonego oraz ustosunkował się do stanowiska pełnomocnika odwołującego zaprezentowanego w pismach procesowych z dnia 27 maja 2015 r., 6 lipca 2015 r. oraz z dnia 22 września 2015 r. Z uwagi na powyższe konstatacje brak było uzasadnienia do zobowiązania biegłego z zakresu neurologii do ponownego wydania opinii uzupełniającej bądź do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu tej samej specjalności medycznej. Z tego też względu, Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie kolejnego dowodu z opinii biegłego sądowego ww. specjalności.

Ponadto Sąd bierze pod uwagę wszelkie dokumenty obrazujące stan zdrowia ubezpieczonego na dzień wydania decyzji. To treść decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a także zakres wniesionego odwołania wyznacza przedmiot sporu. Warunki nabycia prawa do renty, z tytułu niezdolności do pracy muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu Sąd ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43). Sąd orzeka wprawdzie o rencie z tytułu niezdolności do pracy przysługującej przez określony czas przyszły, jednakże orzeczenie to opiera się na ocenie i zdolnościach co do stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji organu rentowego (wyrok SN z 18.09.2014 r. I UK 22/14 LEX nr 1545137). Z uwagi na powyższe jak również wyjątkowo obszerne postępowanie dowodowe już przeprowadzone w niniejszej sprawie, zasadnym było oddalenie wszelkich wniosków dowodowych dotyczących dokumentacji medycznej oraz badań odwołującego, złożonych przez pełnomocnika ubezpieczonego/

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie obszernego materiału dowodowego, obejmującego przede wszystkim dowody z dokumentów, jak również dowody z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu różnych dziedzin medycyny: neurologa, ortopedy, specjalisty z zakresu medycyny pracy, kardiologa oraz diabetologa.

W skład dokumentów zebranych w sprawie wchodziły przede wszystkim akta organu rentowego oraz dokumentacja medyczna A. K.. Dokumentacja medyczna przyczyniła się do ustalenia przez biegłych aktualnego stanu zdrowia odwołującego oraz dolegających mu schorzeń, momentu ich powstania oraz charakteru, a także wpływu tych

schorzeń na zdolność do pracy odwołującego zgodnie z jego kwalifikacjami. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do nieuwzględnienia załączonych do akt dokumentów.

Przechodząc do oceny opinii biegłych Sąd podkreśla, że dopuszczenie tych dowodów był zasadne ze względu na zgłaszane przez odwołującego w treści odwołania schorzenia, na które się uskarża, a także charakter niniejszej sprawy. Każda z opinii biegłych została sporządzona na podstawie dokumentów medycznych (aktualnych na czas sporządzania poszczególnych opinii) odwołującego załączonych do akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badań lekarskich na jego osobie. W ocenie Sądu, biegli dokonali analiz w sposób prawidłowy, rozpatrując przypadek schorzeń dolegających odwołującemu obecnie oraz w przeszłości, zgodnie z zakresem specjalizacji każdego z nich. Sąd co do zasady podzielił wnioski sformułowane przez biegłych.

Za opinię wiodącą w sprawie Sąd uznał opinię biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii W. Z.. Opinia pisemna biegłego z dnia 13 lutego 2014 r. oraz opinie uzupełniające z dni: 22 czerwca 2015 r., 3 września 2015 r. oraz z dnia 13 października 2015 r. zawierały pełny, bardzo szczegółowy opis historii choroby odwołującego. Dokonując oceny opinii biegłego Sąd doszedł do przekonania, że opinia ta jest kompleksowa, rzetelna, obszerna. Biegły dokonał całościowej i wszechstronnej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego w oparciu o wszystkie źródła informacji zawarte w aktach i w sposób jasny i precyzyjny sformułował wnioski końcowe tej opinii. Zdaniem Sądu, wszelkie wątpliwości jakie mogły powstać przy analizie opinii głównej z dnia 13 lutego 2014 r. zostały rozwiane opiniami uzupełniającymi z dnia 22 czerwca 2015 r., z 3 września 2015 r. oraz z dnia 13 października 2015 r. które zostały sporządzone przez biegłego w sposób równie rzetelny i szczegółowy.

Ponadto Sąd za wiążącą uznał opinię uzupełniającą biegłych z zakresu kardiologii oraz ortopedii i traumatologii, którzy po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy oraz dokumentacji medycznej odwołującego nie dali podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy ubezpieczonego choćby częściowej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 10 września 2013 r., znak: I/20/045034235, jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 i 2, pkt. 3 lit. b, pkt. 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt. 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt. 10 lit. a, pkt. 11-12, 13 lit. a, pkt. 14 lit. a i pkt. 15-17 oraz art. 7 pkt. 1-4, 5 lit. a, pkt. 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Ostatniej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w określonym czasie) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wynika z art. 58 ustawy emerytalnej warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat (ust. 1 pkt. 5). Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej, przy czym powyższa zasada nie ma zastosowania do ubezpieczonego,

który udowodnił okres składkowy wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu powołanej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym za całkowicie niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie kluczowe znaczenie miało ustalenie czy odwołujący jest zdolny do wykonywania pracy zawodowej. Kwestię tę Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, kardiologii, medycyny pracy oraz ortopedii i traumatologii, którzy zgodnie stwierdzili, iż odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy.

O stanie zdrowia ubezpieczonego wypowiedzieli się biegli lekarze posiadający fachową wiedzę medyczną, stąd omawiane opinie posiadają walor dowodowy. Opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłych nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu.

Sąd Najwyższy wyjaśnił w tej mierze, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla jednej ze stron postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73).

Sąd podzielił poglądy wyrażone w opiniach biegłych, sporządzonych w niniejszej sprawie. Biegli wnikliwie ocenili stan zdrowia ubezpieczonego, po dokonaniu badań przedmiotowych i podmiotowych strony oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 r. I CKN 1170/98).

Biegli sądowi w sposób nie budzący wątpliwości wykazali, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy. Przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87).

Sąd Okręgowy uznał zatem, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. 10 września 2013 r., znak: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)